

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašina a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **S., s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Josefem Zubkem, advokátem se sídlem 1. máje 398, Třinec, proti žalovanému **Policie ČR – Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2003, čj. SCPP-2310/C-207-2003, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Ca 95/2004, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2005, čj. 11 Ca 95/2004 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo změněno rozhodnutí Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Ostrava, Oddělení cizinecké policie Karviná, ze dne 28. 2. 2003, čj. SCPP-17-2/OV-I-14-2003, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 20 000 Kč za správní delikt podle § 156 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), tak, že pokuta byla žalobci uložena ve výši 15 000 Kč. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že dne 11. 11. 2002 v ubytovacím zařízení h. P., ul. N. 18, Č. T., neumožnil policistům vstup do ubytovací části hotelu za účelem kontroly, čímž porušil povinnost ubytovatele podle § 100 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 16. 4. 2004 správní žalobu, doručenou Městskému soudu v Praze dne 19. 4. 2004. Usnesením ze dne 24. 3. 2005, čj. 11 Ca 95/2004 - 30, byla žaloba jako opožděná odmítnuta. Soud uvedl, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo zástupci žalobce doručeno dne 16. 7. 2003, správní žaloba byla podána k poštovní přepravě dne 16. 4. 2004. Soud uvedl, že podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jenž jako zvláštní zákon ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. stanoví lhůtu pro podání žaloby, musí být žaloba proti rozhodnutí vydanému podle tohoto zákona podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Posledním dnem zákonné lhůty pro podání žaloby v souzené věci byl tedy 16. 8. 2003. Žaloba však byla podána k poštovní přepravě až dne 16. 4. 2004, proto ji soud jako opožděnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podal žalobce v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž namítl nesprávný postup Městského soudu v Praze. Stěžovatel uvedl, že nesouhlasil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a soud nařídil jednání na 24. 3. 2005 v 11:00 hodin. Den předem byl stěžovatel telefonicky vyrozuměn o odročení tohoto jednání na neurčito, následujícího dne – 24. 3. 2005 – byla jeho žaloba odmítnuta. Stěžovatel spatřuje pochybení v tom, že soud v dané věci nejednal za jeho přítomnosti, navíc v situaci, kdy již bylo nařízeno jednání, poukázal dále na to, že při jednání za jeho účasti by se vysvětlily okolnosti svědčící pro včasnost podání žaloby. Stěžovatel uvedl, že usnesením Okresního soudu v Karviné ze dne 23. 9. 2003, čj. 25 C 60/2003 - 10, bylo řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí žalovaného zastaveno a stěžovatel byl poučen o možnosti podání žaloby ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci usnesení. Dne 30. 3. 2004 bylo zástupci stěžovatele doručeno usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 12. 2003, čj. 8 Co 700/2003 - 17, kterým bylo na základě odvolání žalobce výše uvedené usnesení Okresního soudu v Karviné potvrzeno. Žalobou ze dne 16. 4. 2004 podanou téhož dne k poštovní přepravě se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí soudem rozhodujícím ve správním soudnictví. Stěžovatel je přesvědčen o včasném podání své správní žaloby a proto navrhuje, aby usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2005, čj. 11 Ca 95/2004 - 30, bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se k námitkám obsaženým v kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem kasační stížnosti byl důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy stěžovatelem tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že Městský soud v Praze pochybil, když rozhodl bez jednání, při němž by se prokázalo, že s ohledem na proběhnuvší řízení před soudy rozhodujícími v občanském soudním řízení byla správní žaloba stěžovatele podána včas. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že po přezkoumání věci dospěl k závěru, že zrušení rozhodnutí Městského soudu není na místě, jelikož jeho výrok o opožděném podání žaloby byl správný, byť – jak vyšlo najevo v řízení o kasační stížnosti – z jiných důvodů, než které Městský soud v Praze uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí.

V souzené věci vydal žalovaný své rozhodnutí dne 4. 7. 2003, zástupci stěžovatele bylo doručeno dne 16. 7. 2003. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Napadené rozhodnutí bylo vydáno podle zákona o pobytu cizinců, jenž jako *lex specialis* v § 172 odst. 1 stanoví pro podání žaloby lhůtu 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni. Žaloba tedy měla být s ohledem na citované ustanovení podána nejpozději dne 16. 8. 2003, aby lhůta pro její podání byla zachována. Zmeškání lhůty nelze prominout.

Stěžovatel podal dne 15. 9. 2003 žalobu k Okresnímu soudu v Karviné. Tento soud poté usnesením ze dne 23. 9. 2003, čj. 25 C 60/2003 - 10, v souladu s § 104b odst. 1 o. s. ř. řízení zastavil, neboť se jednalo o věc, kterou měl rozhodnout soud ve správním soudnictví. Soud současně stěžovatele poučil o tom, že může do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí podat správní žalobu k věcně a místně příslušnému soudu rozhodujícímu věci správního soudnictví (§ 72 odst. 3 s. ř. s.). Stěžovatel se proti tomuto usnesení odvolal a Krajský soud v Ostravě rozhodnutím ze dne 16. 12. 2003, čj. 8 Co 700/2003 - 17, usnesení okresního soudu potvrdil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 3. 2004, stěžovatel podal správní žalobu k poštovní přepravě dne 16. 4. 2004. Městský soud v Praze se tedy mýlil, pokud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že opožděně byla podána žaloba k Městskému soudu v Praze. Žaloba k Městskému soudu v Praze byla podána v průběhu lhůty jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení, tato lhůta byla tedy zachována. Při posuzování včasnosti správní žaloby podané u správního soudu poté, kdy bylo soudem v občanském soudním řízení pravomocně rozhodnuto o zastavení řízení, je však nezbytné kromě toho, zda byla správní žaloba podána ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí obecného soudu, zkoumat i skutečnost, zda již při podání žaloby k obecnému soudu nebyla zmeškána lhůta pro podání správní žaloby stanovená soudním řádem správním, případně zvláštním zákonem. Pokud by nebyla tato zásada uplatňována, bylo by možno „zhojit“ opožděné podání podáním žaloby u nepříslušného obecného soudu a nikoliv u příslušného správního soudu.

Odmítnutí žaloby v dané věci je však namístě proto, že opožděně bylo již podání žaloby k Okresnímu soudu v Karviné. Podle § 72 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě zastavení řízení soudem rozhodujícím v občanském soudním řízení a následném podání správní žaloby ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí obecného soudu platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení. Smyslem tohoto ustanovení je umožnit projednání jinak bezvadné správní žaloby, u níž došlo toliko k nesprávnému podání u nepříslušného soudu, ovšem za toho předpokladu, že ostatní podmínky pro projednání žaloby – mimo jiné i včasnost jejího podání – žalobce splnil. Nejvyšší správní soud, vzhledem k tomu, že tento postup Městský soud v Praze opomenul, musel posoudit, zda žaloba podaná sice nesprávně u Okresního soudu v Karviné byla podána včas z hlediska příslušných ustanovení soudního řádu správního, resp. v daném případě též z hlediska zvláštního zákona. Jak již bylo výše uvedeno, posledním dnem pro podání žaloby byl den 16. 8. 2003. Žaloba však byla podána u Okresního soudu v Karviné až dne 15. 9. 2003, tedy po uplynutí třicetidenní lhůty pro podání žaloby, jež je stanovena v § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí Městského soudu v Praze tedy ob stojí, byť z jiného důvodu, než soudem uvedeného.

K námitce stěžovatele, že Městský soud v Praze pochybil, když v dané věci odročil nařízené jednání a o odmítnutí žaloby rozhodl bez jednání, Nejvyšší správní soud konstatuje,

že tato skutečnost nemohla mít v dané věci vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť ani jednání konané za přítomnosti stěžovatele by již nemohlo zvrátit skutečnost, že správní žaloba nebyla věcně projednatelná, protože byla k Okresnímu soudu v Karviné podána opožděně.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. není dán a soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu